

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 97/2010-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. L., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov pri rozhodovaní o jeho žiadosti z 27. novembra 2008 o prepustenie z väzby a uznesením Okresného súdu Prešov z 25. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. L. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2009 doručená sťažnosť M. L., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), označená ako doplnenie sťažnosti z 29. mája 2009, ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) pri rozhodovaní o jeho žiadosti z 27. novembra 2008 o prepustenie z väzby a uznesením okresného súdu z 25. mája 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol *«3. decembra 2008 bola Krajským prokurátorom v Prešove podaná Okresnému súdu v Prešove na moju osobu obžaloba. Avšak súd nerozhodol o ďalšom trvaní väzby. Samotná skutočnosť, že vec bola postúpená súdu nie je postačujúca na splnenie kritéria „zákonnosti“ väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 dohovoru a nemôže bez príslušného súdneho rozhodnutia odôvodniť ďalšie trvanie väzby (rozsudok Stasaitis c. Litva z 21. marca 2002, § 59 až § 61).»*.

Sťažovateľ tiež poukázal, že *„absencia formálneho rozhodnutia okresného súdu k 3. decembru 2008, na ktorý pripadol koniec väzby v prípravnom konaní, vo svojich dôsledkoch znamená, že na ďalšie trvanie väzby počnúc 4. decembrom 2008, nebol právny titul, ktorý by zabezpečil jej legitímnosť a legálnosť. Ak som vo väzbe aj po podaní obžaloby bez rozhodnutia súdu o tejto väzbe, tak väzbu treba považovať za nezákonnú, pričom nezákonnosť trvania väzby zakladá aj jej protiústavnosť, pretože je nevyhnutné dôsledne rešpektovať ústavnú požiadavku, aby sa väzba vždy opierala o rozhodnutie súdu.“*.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že *„v postupe Okresného súdu v Prešove, pre rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby z 27. novembra 2008 a následne uznesením Okresného súdu v Prešove z 25. mája 2009, ktorým mi bola moja žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá, bolo porušené moje ústavné právo na osobnú slobodu, nakoľko toto rozhodnutie nebolo vydané z dôvodov a spôsobom ako to určuje Trestný poriadok, a súčasne postupom Okresného súdu v Prešove, ktorý po podaní obžaloby zo dňa 3. decembra 2008, nerozhodol o ďalšom trvaní mojej väzby, bolo porušené moje ústavné právo na osobnú slobodu (čl. 17 úst. zák. č. 460/1992 Zb.), preto žiadam, aby bolo napadnuté uznesenie Okresného súdu v Prešove zrušené ako protiústavné, a aby bolo prikázané Okresnému súdu v Prešove, aby ma ihneď prepustil na slobodu.“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že nerozhodnutím o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 27. novembra 2008 a uznesením okresného súdu z 25. mája 2009, ktorým jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, bolo porušené jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Podľa zistenia ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 360/09, ktoré bolo právoplatne skončené, ústavný súd rozhodoval o identickom predmete konania. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa uznesením sp. zn. I. ÚS 360/09 z 25. novembra 2009 odmietol v časti ako zjavne neopodstatnenú a v časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu, pričom predmetné uznesenie ústavného súdu bolo sťažovateľovi doručené 14. januára 2010 a jeho právnemu zástupcovi 13. januára 2010. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd posudzoval podanie sťažovateľa zo 4. decembra 2009 doručené ústavnému súdu 7. decembra 2009 ako nové podanie.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka res iudicata), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 36/03, I. ÚS 226/05) rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je neprípustná, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010